Man skal have omtrent 1 Pd. Smør af hver Ko til Kirkebetjentene. Nu var det tidligere Tilfældet, at man paa flere af disse temmelig store Bondegaarde, der findes i Nørre Tyrstrup Herred, kun holdt 8 à 10 Køer — saamange, som man omtrent havde Behov for til Gaardshaandingen —; men i de seneste Aar er man paa mange Steder gaaet over til at holde 30 à 40 Køer. Istedetfor at man tidligere leverede 8 à 10 Pd. Smør, maa man saaledes der i de seneste Aar levere 30 à 40 Pund. Det er ikke saa ganske Lidet, at det differerer; for Mange er det en Meerudgift af 10 à 15 Rd. aarlig, og muligvis kan der være Eiendomme, hvor det bliver endnu mere. Jeg maa nu tillade mig at spørge den ærede Cultusminister, om han maaskee har en Fond, hvoraf han kan godtgjøre Vedkommende denne Meerudgift, som de nu i tre Aar have haft, fordi Ministeriet ikke har villet tage sig af Sagen. Min Anskuelse har fra Først af været, at man aldeles ikke behøvede at tye til Lovgivningsmagten i denne Sag. Jeg troede, at Cultusministeriet meget vel kunde have henviist til den bestaaende Lov af 19de Februar 1861 og i Kraft af denne uden videre have udnævnt det manglende Medlem af Commissionen. Dermed vilde Sagen forlængst have været afgjort. Med Hensyn til Sagens Realitet har jeg ikke Meget at sige. Naar det hedder i Lovudkastet, at Aarene 1858—67 skulle lægges til Grund for Afløsningen, troer jeg dog, at man maa undtage Aaret 1867. Det forekommer mig, at dette Aar, eftersom det falder efter den Tid, vil have retlig Adkomst til at blive afmed Smaadredsel, ikke bør tages med. Jeg skal altsaa tillade mig at stille et Ændringsforslag i denne Henseende til Sagens 2den Behandling. Sluttelig skal jeg udtale, at naar jeg maaskee har yttret mig temmelig skarpt i denne Sag, har det ingenlunde været min Hensigt i mindste Maade at ville saare den nuværende høitærede Cultusminister; han har jo kun i meget kort Tid forestaaet sit nuhavende Embede, men jeg har gjort det for at udtale min Mening om den, som jeg flere Gange har omtalt, uforsvarlig langsomme Maade, hvorpaa man arbeider i Cultusministeriet. Denne Sag har nu, mine Herrer, foreligget i 4 Cultusministres Tid. Jeg vil anbefale det høitærede Thing, at det vil hurtigst muligt vedtage Sagen, saa at den endelig kan komme til en Afgjørelse.

Steenstrup: Jeg skal kun med faa Ord udtale mig om Sagen. Jeg skal først lykønske den høitærede Minister til, at han har overvundet den Modstand, som hans 3 Forgængere ikke have kunnet magte, i Cultusministeriets Contoiver, at bringe en saa storartet Lov som denne efter 4 Aars møisommelige Arbeide ind for Thinget. Altsaa den høitærede Minister vil jeg bringe min Tak, men jeg vil ikke bringe Ministeriet min Tak. Jeg vil bede det ærede Thing lægge Mærke til, hvad det er for en gigantisk Lov, vi her have; det er et Lovforslag, som kun gaaer ud paa at bestemme, at en historisk Benævnelse, den staaer i den for Danmark gjældende Lov, ikke kan gjælde for disse Districter, og dernæst at bestemme, at der i enkelte af de omhandlede Sogne istedetfor Capitelstaxten skal bruges en anden Norme. Dette uhyre Arbeide har det danske Kirkeministerium ikke kunnet komme udover i 3 Aar. — Det ærede Medlem, der havde Ordet for mig, gjorde opmærksom paa, at man istedetfor de Aar, der staae i Lovforslaget, burde gaae et Aar længere tilbage. Det forekommer mig, at man kunde gaae tilbage til de samme Aar, som ere brugte i den for Kongeriget Danmark gjældende Lov, nemlig Aarene 1851—1860, thi jeg finder, at da det ærede Medlem har paaviist, at der nu vil blive Tale om langt større Udgiften for de Vedkommende end tidligere, vil man nærmest træffe det Rigtige ved at gaae tilbage til det samme Tidspunkt, som man i sin Tid benyttede i Kongeriget. Hvad der imidlertid for mig er Hovedsagen, er ikke denne Vagatel af en Lov, som her foreligger, men det er den egentlige store Tiendelov, som vi endnu mangle i det District, hvorfra jeg er, og jeg vil bede den høitærede Minister at see at skaffe denne Lov frem, at vi endelig kunne komme udover den totale Urimelighed, at vi i det Herrens Aar